

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1S/97/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017200730
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1017200730.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Renáty Janákovcej, v právnej veci žalobcu: BaF TRADING, s. r. o., so sídlom Tomášikova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 45 378 771, zastúpeného: JUDr. Andreou Cúgovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Svätoplukova č. 28, 821 08 Bratislava, IČO: 42 129 061, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 162444/2017 zo dňa 21.02.2017, ako aj rozhodnutia Mesta Senec č. 2015/24791/02/5 zo dňa 31.10.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .

Žalovanému sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie

1. Žalobca ako daňovník podal dňa 29.01.2014 správcovi dane - mestu Senec Mierové nám. č. 8, 903 01 Senec, IČO: 00 305 065 (ďalej aj ako „mesto Senec“), daňové priznanie k dani z nehnuteľností evidované na LV č. XXXXX.

2. Mesto Senec ako správca dane z dôvodu potreby doplnenia dokazovania vykonal za účelom zistenia riadneho skutkového stavu dňa 29.02.2016 miestne zisťovanie a dňa 27.09.2016 nariadil ústne pojednávanie a zistil, že stavby, ktoré vlastní žalobca a ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. XXXX ako priemyselné stavby, žalobca k 01.01.2015 nevyužíval.

3. Mesto Senec vydalo rozhodnutie č. 2015/24791/02/1 zo dňa 05.03.2015 (ďalej aj ako „rozhodnutie 1“), ktorým vyrubilo žalobcovi ako daňovníkovi (ďalej aj ako „daňovník“) na rok 2015 daň z nehnuteľností v sume XX XXX,XX eura.

4. Proti rozhodnutiu 1 podal žalobca odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie 1 je nesprávne, nezákonné, v rozpore so skutkovým a skutočným stavom veci, svojvoľné, bez akéhokoľvek reálneho základu a nepresvedčivé.

5. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, IČO: 42 499 500 (ďalej ako „Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky“) ako odvolací orgán, rozhodnutím č.

1100302/1/207808/2015/5085 zo dňa 20.05.2015 zrušil rozhodnutie 1 a vrátil vec mestu Senec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Mesto Senec (ďalej aj ako „správca dane“ alebo aj ako „prvostupňový orgán“) vydalo dňa 31.10.2016 rozhodnutie č. 2015/24791/02/5 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým vyrubilo žalobcovi daň z nehnuteľností na rok 2015 vo výške XX XXX,XX eura v zmysle zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 582/2004 Z. z.“), v zmysle zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Daňový poriadok“) a v zmysle VZN č. 4/2014. Prvostupňový orgán v tomto rozhodnutí uviedol, že odchýlka oproti priznaniu k dani z nehnuteľností je z dôvodu, že v priznaní k dani z nehnuteľností zo dňa 29.01.2014 v III. oddieli na riadku 15 sú uvedené nehnuteľnosti - stavby vedené na LV č. XXXX v celkovej výmere X XXX m² takto:

- v bode b), t.j, stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu v celkovej výmere X XXX m² na p. č.: XXXX - XX m², XXXX-XXX m², XXXX-XXXX m², XXXX-XX m², XXXX/X-XX m², XXXX/X-XX m², XXXX/X-XXX m², XXXX/X-XXX m², XXXX/X-XXX m², XXXXXX-XX m², XXXX/X-XX m², XXXX/XX-XXX m², XXXX/XX-XXX m², XXXX-XX-X XXX m²,
- v prípade stavby na p. č. XXXX o výmere XXX m² sa jedná o dvojpodlažnú budovu, pričom v priznaní k dani z nehnuteľností nie je uvedený počet ďalších nadzemných a podzemných podlaží okrem prvého nadzemného podlažia,
- na ďalšej prílohe v III. oddieli na riadku 15 sú uvedené stavby v bode d), t. j. samostatne stojace garáže a samostatné stavby hromadných garáží a stavby určené alebo používané na tieto účely, postavené mimo bytových domov v celkovej výmere XXXX m²,
- na ďalšej prílohe III. oddieli na riadku 15 sú uvedené stavby v bode g), t. j. ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až f) v celkovej výmere XXX m².

Prvostupňový orgán ďalej v rozhodnutí uviedol, že na základe viacnásobného odvolania daňovníka bolo z dôvodu potreby doplnenia dokazovania zo strany správcu dane vykonané dňa 29.02.2016 miestne zisťovanie a následne ústne pojednávanie dňa 27.09.2016, pričom bolo zistené, že stavby vedené LV č. XXXX k 01.01.2015 sa nevyužívali a že takto ustálený stav nebol zo strany daňového subjektu namietaný, nakoľko uvedené vyplýva aj z písomných a ústnych vyjadrení daňového subjektu. Odvolával sa na ustanovenie § 10 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z., v zmysle ktorého, na daňovú povinnosť nemá vplyv skutočnosť, že sa stavba prestala užívať a na ustanovenie § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z., v zmysle ktorého, na vyrubenie dane z nehnuteľnosti je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Ďalej uviedol, že správca dane vyrubil daň na rok 2015 z nehnuteľností t. j. pre všetky stavby vedené na LV č. XXXX podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. i) zákona č. 582/2004 ako ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h), nakoľko v konaní bolo preukázané, že v rozhodnom období sa nehnuteľnosti nevyužívali na ten účel ako to daňovník deklaroval v daňovom priznaní. Prvostupňové rozhodnutie bolo doručené daňovníkovi dňa 21.11.2016.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

8. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán (ďalej aj ako „druhostupňový orgán“), rozhodnutím č. 162444/2017 zo dňa 21.02.2017 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“) podľa ustanovenia § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie mesta Senec č. 2015/24791/02/5 zo dňa 31.10.2016, ktorým bola žalobcovi ako daňovému subjektu podľa ustanovenia § 99e ods. 1 zákona č. 582/2004 Z.z. a Daňového poriadku, vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2015 vo výške XX XXX,XX eura.

Druhostupňový orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že daň bola vyrubená na základe podaného daňového priznania na rok 2014, v ktorom daňovník (žalobca) uviedol: III. oddiel Priznanie k dani zo stavieb, druh stavby na riadku 15 pod písm. b) „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu“, spolu vo výmere X XXX m². Ďalej v prílohe na riadku 15 pod písm. d) uviedol druh stavby: „samostatne stojace garáže a samostatné stavby hromadných garáží a stavby určené alebo používané na tieto účely, postavené mimo bytových domov“, spolu vo výmere

X XXX m2 a v ďalšej prílohe na riadku 15 pod písm. g) „ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až f)“, spolu vo výmere XXX m2. Celková výmera nehnuteľností je zapísaná na LV č. XXXX a podľa podaného daňového priznania je vo výmere X XXX m2. Ďalej uviedol, že vzhľadom na nezrovnalosti v predchádzajúcom daňovom konaní, v ktorom na základe podaného daňového priznania k dani z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie rok 2014 vyrubenej dane a následne podaného odvolania mal správca dane pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti údajov v ňom uvedených a preto pristúpil k miestnemu zisťovaniu v mieste nehnuteľností vedených na LV č. XXXX v k. ú. K., ktoré uskutočnil správca dane dňa 29.02.2016, preveril účel využitia stavieb nachádzajúcich sa na LV č. XXXX a zistil, že jednotlivé stavby sú prázdne, schátralé, t. č. nevyužívané. Potvrdil tým aj samotné tvrdenie žalobcu v odvolaní, kde uviedol: „že stavby sú v zlom technickom stave, preto ich aktuálne nie je možné ani objektívne v tom stave využívať“. Správca dane z dôvodu, aby zabezpečil správne určenie daňovej povinnosti predvolal žalobcu na ústne pojednávanie vo veci objasnenia skutočností rozhodných pre určenie základu dane z nehnuteľností za rok 2014, 2015 a 2016, odstránenie pochybností o správnosti údajov uvedených daňovým subjektom v daňovom priznaní. Z ústneho pojednávania spísal správca dane zápisnicu podľa ustanovenia § 19 zákona Daňového poriadku zo dňa 27.09.2016. Daňovník sa ústneho konania zúčastnil osobne a to konateľka spoločnosti B. U., ktorá sa vyjadrila ku skutočnostiam uvedeným v daňových priznaniach dane z nehnuteľností za rok 2014, 2015 a 2016, pre každý rok samostatne.

Na základe uvedeného, druhostupňový orgán dospel k záveru, že daňovník deklarované zaradenie stavieb do predmetu dane podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z.z., t.j. stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu - nepreukázal s tým, že na liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie K. sú predmetné stavby uvedené ako priemyselné stavby. Uviedol, že predmetom dane zo stavieb podľa ustanovenia § 10 zákona č. 582/2004 Z. z. sú stavby v členení podľa odseku 1. Podľa štvrtého odseku uvedeného ustanovenia na zaradenie stavby podľa odseku 1 je rozhodujúci účel jej využitia k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Zastával názor, že stavbu je potrebné zaradiť do predmetu dane zo stavieb, podľa skutočného účelu jej využitia k 1. januáru zdaňovacieho obdobia s tým, že podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. na daňovú povinnosť nemá vplyv skutočnosť, že sa stavba prestala užívať. Druhostupňový orgán mal za to, že v konaní bolo preukázané, že stavby daňovník v zdaňovacom období rok 2014 nevyužíval tak, ako bol deklarované v daňovom priznaní. Ďalej uviedol, že správca dane vo Všeobecne záväznom nariadení mesta Senec č. 4/2014 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady ustanovil v druhej časti, článok 5 ods. 1 písm. i) pre všetky stavby na území mesta, ktoré sú predmetom dane zo stavieb ročnú sadzbu dane za každý aj začatý m2 zastavanej plochy vo výške X,XX eur za ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h). V článku 5 ods. 2 Všeobecne záväzného nariadenia mesta Senec č. 4/2013 sa uvádza: Pri viacpodlažných stavbách správca dane určuje pre všetky druhy stavieb príplatok za podlažie v sume X,XX eur za každé ďalšie podlažie okrem prvého nadzemného podlažia. Druhostupňový orgán dospel k záveru, že správca dane správne vychádzal zo stavu k 1. januáru 2015 a daň z nehnuteľností na rok 2015 bola vyrubená v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. a v súlade so Všeobecne záväzným nariadením mesta Senec č. 4/2013 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.

II. Žaloba

9. Žalobou doručenou na Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo aj ako „správny súd“) dňa 11.05.2017, sa žalobca domáhal v zákonnej lehote preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 162444/2017 zo dňa 21.02.2017 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ako aj prvostupňového rozhodnutia mesta Senec č. 2014/24791/02/7 zo dňa 31.10.2016, s návrhom na ich zrušenie a vrátenie žalovanému na ďalšie konanie.

10. Žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia a namietal, že je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, že je arbitrárne, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi Slovenskej republiky, najmä Daňovým poriadkom a zákonom č. 582/2004 Z. z., a že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo a ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

11. Žalobca v žalobe uviedol, že na základe kúpnej zmluvy V-3109/13 zo dňa 07.06.2013 a kúpnej zmluvy V-1636/13 zo dňa 23.04.2013 nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., obec K., okres K., a to k ornej pôde vo výmere XX XXX m², ďalej k zastavaným plochám a nádvoriám vo výmere XX XXX m² a k stavbám - areálu bývalej Kafilérie K., evidovaným na LV č. XXXX a XXXX. Po zániku kafilérie a viacročnom nevyužívaní celého areálu, bola predchádzajúcemu vlastníkovi nehnuteľností obchodnej spoločnosti AGROREAL Slovakia, s.r.o., IČO: 35 789 361, na základe podaného daňového priznania a daňovníkom určeného účelu využitia stavieb vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2013 rozhodnutím č. 2013/20883/02/1 zo dňa 18.02.2013 vo výške X XXX,XX eura, v ktorom boli v súlade s podaným daňovým priznaním stavby tohto areálu klasifikované ako „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu“. Po nadobudnutí vlastníctva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam ako daňovník riadne podal správcovi dane z nehnuteľností - mestu Senec daňové priznanie k dani z nehnuteľností. V priznaní k dani z nehnuteľností daňovník vychádzal z toho, že oproti minulosti, vrátane stavu v roku 2013 nedošlo k žiadnej zmene v účele využitia stavieb, a preto stavby v podanom priznaní k dani z nehnuteľností zaradil do skupiny II. B (§ 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z.), tieto stavby nehodlal a ani aktuálne nehodlá využívať inak ako „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníku, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárske produkcie vrátane stavieb na vlastnú, administratívu“. Napriek uvedenému, správca dane v rozpore s jeho podaným daňovým priznaním k dani z nehnuteľností a ním určeným účelom využitia stavieb zaradil stavby najskôr vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí do skupiny II. H (§ 10 ods. 1 písm. h) zákona č. 582/2004 Z. z.) ako „stavby na ostatnú podnikateľskú a zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu“ (čím došlo k zvýšeniu dane oproti podanému daňovému priznaniu a oproti rozhodnutiu správcu dane o vyrubení dane z nehnuteľností na rok 2013 napriek pôvodnému nezmenenému účelu využitia stavieb v roku 2014 o cca 400 %) a následne správca dane v jeho poslednom prvostupňovom rozhodnutí vyrubil daň podľa zaradenia „ostatné stavby neuvedené v písm. a) až h)“ (§ 10 ods. 1 písm. i), zákona č. 582/2004 Z. z.). Správca dane - Mesto Senec rozhodnutie odôvodnil tým, že sa stavby k 01.01.2015 nevyužívali.

12. Vo vzťahu k vyššie uvedeným jednotlivým dôvodom žalobca konkrétne namietal:

- nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko pokiaľ by mala byť pre zdanenie stavby rozhodujúca evidencia druhu stavby na liste vlastníctva, potom by mali byť predmetné stavby, evidované na liste vlastníctva ako priemyselné stavby, zaradené do skupiny priemyselných stavieb, stavieb slúžiacich energetike, stavieb slúžiacich stavebníctvu, stavieb využívaných na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu (§10 ods. 1 písm. g) zákona č. 582/2004 Z. z.),
- že, žalovaný sa vôbec nevyporiadal s odvolacími dôvodmi žalobcu,
- že žalovaný sa nevyporiadal s argumentáciou žalobcu, že oproti minulosti, vrátane roka 2013 (kedy vo svojom rozhodnutí správca dane akceptoval zaradenie predmetných stavieb do skupiny stavieb podľa § 10 ods. 1 písm. b) zákona o miestnych daniach, t.j. do skupiny stavieb na pôdohospodársku produkciu), nedošlo k žiadnej zmene v účele využitia stavieb,
- že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ničím nezdôvodnil, na základe akých skutočností a ktorého ustanovenia zákona č. 582/2004 Z. z. zaradil stavby do skupiny stavieb „ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h)“ (§ 10 ods. 1 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z.),
- že žalovaný sa nijako nevyporiadal s tvrdením žalobcu, že rozhodujúci je účel využitia stavby a skutočnosť, že sa stavby reálne nevyužívali nemá na žalobcom určený účel využitia žiadny vplyv, keď žalobca ako daňovník konštatoval, že účel využitia stavieb predchádzajúcim vlastníkom nehnuteľností - AGROREAL Slovakia, s.r.o., IČO: 35 789 361, so sídlom Oravská 13, 903 01 Senec - bol v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z.: „stavby na poľnohospodársku produkciu jej skladovanie, vrátane vlastnej administratívy“ a tento účel využitia daňovník po nadobudnutí nehnuteľností do svojho vlastníctva nezmenil,
- že rozhodnutia oboch orgánov verejnej správy nevychádzajú zo skutočného stavu veci zisteného v daňovom konaní (§ 63 ods. 2 Daňového poriadku) a zo skutočného účelu využitia stavieb,
- že odôvodnenie napadnutého ako aj prvostupňového rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené požiadavky, najmä neobsahuje vyporiadanie sa s námietkami a vyjadreniami žalobcu, a nezodpovedajú riadnemu odôvodneniu (§ 63 ods. 5 Daňového poriadku), čo ich robí nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť,

- že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu je nezákonné z dôvodu postupu, ktorý je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v Slovenskej republike (§ 3 ods. 1 Daňového poriadku),
- že rozhodnutie žalovaného vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko podľa už vyššie citovaných ustanovení zákona č. 582/2004 Z. z., je pre zaradenie stavby na účely jej zdanenia rozhodujúci účel využitia stavby a tento určuje daňovník. Skutočnosť, že stavba sa z rôznych dôvodov v príslušnom zdaňovacom období práve nevyužívala na určený účel alebo sa v priebehu zdaňovacieho obdobia prestane využívať, nemôže byť dôvodom pre jej zaradenie do skupiny stavieb „ostatné stavby neuvedené v písm. a) až h)“ (§ 10 ods. 1 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z.). Do skupiny „ostatné stavby neuvedené v písm. a) až h)“ sa v zmysle ustálenej praxe v oblasti daní z nehnuteľností zaraďujú ostatné stavby, ktoré nie je možné zaradiť do predmetu dane zo stavieb podľa písm. a) až h), pretože nie sú v nich uvedené. Do skupiny ostatných stavieb neuvedených v písm. a) až h) § 10 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. sa zaraďujú napr. stavby internátov, domovov mládeže, domovov dôchodcov, útulky pre bezdomovcov, stavby úradov, organizácií nezriadených na podnikanie a pod.. Uvedené zároveň vyplýva aj z interného aktu - Pokynu DR SR k zaraďovaniu stavieb do predmetu dane zo stavieb podľa zákona č. 582/2004 Z. z. z februára 2010. Stavby vo vlastníctve žalobcu, ktoré sú predmetom dane v napadnutom rozhodnutí žalovaného, nie sú ani internátom, ani domovom mládeže, či domovom dôchodcov, útulkom pre bezdomovcov, sídlom úradu alebo organizácie. Podľa názoru žalobcu, správca dane nemôže svojvoľne zaradiť stavbu do skupiny ostatných stavieb z dôvodu, že sa stavba práve nevyužíva (§ 10 od. 2 zákona č. 582/2004 Z. z.). Žalovaný riadne nezdôvodnil, prečo stavby, ktoré sa v zdaňovacom období nevyužívali, zaradil do skupiny ostatných stavieb neuvedených v písm. a) až h) (§10 ods. 1 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z.). Žalobca trval na názore, že správca dane nemôže svojvoľne zaradiť stavbu do skupiny ostatných stavieb z dôvodu, že stavba sa práve nevyužíva,
- že došlo k porušeniu ustanovenia § 65 ods. 1 a ž 3 Daňového poriadku, upravujúceho lehoty na rozhodnutie, nakoľko neboli tieto nebolo správcom dane dodržané.

13. Na základe uvedeného žalobca zastával názor, že sú dané dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“).

III.

Vyjadrenie žalovaného

14. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 29.09.2017 navrhoval žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a zotrval na všetkých dôvodoch uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a nesúhlasil s tvrdeniami a dôvodmi uvedenými žalobcom v správnej žalobe.

15. Uviedol, že žalobca uvádzal v daňovom priznaní a deklaroval vlastníctvo k druhu stavby podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z., t.j. „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu“ s tým, že správca dane na základe nájmovej zmluvy zo dňa 05.06.2013, zaradil stavby podľa ustanovenia § 10 písm. i) zákona č. 582/2004 Z.z., t.j. stavby na ostatné podnikanie a na zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu súvisiacu s ostatným podnikaním a so zárobkovou činnosťou.

16. Žalovaný sa vyjadril k tvrdeniu žalobcu, že stavby nevyužíva a ani nevyužíval, pretože stavby v súčasnosti sú v zlom technickom stave, nie je ich ani možné využívať a že uvedené je možné overiť obhliadkou a ďalej, že predložil správcovi dane zmluvu o prenájme nebytových, skladovacích priestorov zo dňa 05.06.2013, podľa ktorej ako prenajímateľ a výlučný vlastník nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX prenajíma predmet nájmu nájomcovi za účelom sezónneho a posezónneho skladovania a sušenia obilnín alebo iných poľnohospodárskych produktov - vid'. článok 1 bod 2 zmluvy.

17. Žalovaný poukázal na list vlastníctva č. XXXX, kde je uvedený ako titul nadobudnutia kúpna zmluva V-3109/13 zo dňa 07.06.2013, pričom zmluva o prenájme nebytových, skladovacích priestorov je zo dňa

05.06.2013 a v článku III. pod bodom 1 sa uvádza: „Táto zmluva nadobúda účinnosť dňom jej podpísania zmluvnými stranami“. Správca dane preto vychádzal pri vyrubení dane z týchto údajov.

18. Vo vzťahu k vyššie uvedenému žalovaný uviedol, že predmetom dane zo stavieb podľa ustanovenia § 10 zákona č. 582/2004 Z. z. sú stavby v členení podľa odseku 1. Podľa štvrtého odseku uvedeného ustanovenia na zaradenie stavby podľa ods. 1 je rozhodujúci účel jej využitia k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Z uvedeného vyplýva, že stavbu bolo potrebné zaradiť do predmetu dane zo stavieb, podľa skutočného účelu jej využitia k 1. januáru zdaňovacieho obdobia.

19. Ďalej žalovaný uviedol, že zaradenie stavieb vykoná daňovník vyplnením príslušných riadkov daňového priznania k dani z nehnuteľností a že správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľností vychádza predovšetkým z údajov uvedených daňovníkom a v daňovom priznaní a ak vzniknú pochybnosti o zaradení stavby v podanom priznaní k dani z nehnuteľností, postupuje podľa Daňového poriadku, ktorý upravuje právne postupy na odstránenie týchto pochybností. Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. na daňovú povinnosť nemá vplyv skutočnosť, že sa stavba prestala užívať. Predmet dane zo stavieb v odseku 1 upravuje druhové členenie stavieb nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky. V uvedenom členení sú stavby rozdelené podľa druhu a účelu ich využitia do niekoľkých skupín.

20. Žalovaný uviedol, že z dôvodu nezrovnalosti v predchádzajúcom daňovom konaní, v ktorom na základe podaného daňového priznania k dani z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie rok 2014, vyrubenej dane a následne podaného odvolania, mal správca dane pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti údajov v ňom uvedených, čo deklaruje aj vydané rozhodnutia predchádzajúce vyrubeniu dane z nehnuteľností za rok 2014, pristúpil k miestnemu zisťovaniu dňa 29.02.2016 podľa ustanovenia § 37 Daňového poriadku, a to v mieste nehnuteľnosti vedenej na LV č. XXXX v k. ú. K. a preveril účel využitia stavieb nachádzajúcich sa na č. XXXX, pričom a zistil, že jednotlivé stavby sú prázdne, schátralé, t. č. nevyužívané. Potvrdil tým aj samotné tvrdenie žalobcu v odvolaní, kde uviedol: „že stavby sú v zlom technickom stave ich aktuálne nie je možné a ani objektívne v tomto stave využívať“. Žalovaný sa ďalej vyjadril, že zdaňujú sa aj také skolaudované stavby, ktoré sa prestali užívať, pritom neužívanie stavby na účel určený v kolaudačnom rozhodnutí nemá vplyv na plnenie daňovej povinnosti.

21. Zároveň žalovaný uviedol, že správca dane z dôvodu, aby zabezpečil správne určenie daňovej povinnosti predvolal žalobcu na ústne pojednávanie vo veci objasnenia skutočností rozhodných pre určenie základu dane z nehnuteľností za rok 2014, 2015 a 2016, odstránenie pochybností o správnosti údajov uvedených daňovým subjektom v daňovom priznaní a správca dane z ústneho pojednávania spísal zápisnicu zo dňa 27.09.2016 v súlade s ustanovením § 19 Daňového poriadku, v ktorej žalobca jednoznačne uviedol, že v zdaňovacom období roku 2014 nevykonával vlastnú poľnohospodársku činnosť, nevykonával ani inú činnosť a nezamestnával ani zamestnancov a že predmetné nehnuteľnosti v tomto období nevyužíval. Na základe uvedeného podľa názoru žalovaného, nebolo možné sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie nevychádzalo zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, a je preto nezrozumiteľné. Zdôraznil, že účel využitia stavby je rozhodujúcim údajom pre správne vyrubenie dane z nehnuteľností. Uviedol, že žalobca sa v zápisnici z ústneho pojednávania vyjadril, že v zdaňovacom období roka 2014 nevyužíval stavby na účel deklarovaný v podanom priznaní, čím opravil účel využitia stavby, a tým potvrdil zmenu účelu využitia stavby, ktorá mala pôvodne slúžiť k pôdohospodárskej produkcii a na skladovanie vlastnej poľnohospodárskej produkcie v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z., tak ako to pôvodne uviedol v daňovom priznaní.

22. Žalovaný na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca deklarované zaradenie stavieb do predmetu dane podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z.z., t.j. stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu, nepreukázal.

23. Žalovaný vychádzajúc z predložených dokladov a zistení, mal za to, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím sú zákonné, a preto navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Právne posúdenie veci

24. Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa ustanovení § 10, § 13 ods. 1 SSP, vec prejednal na nariadenom pojednávaní dňa 24.09.2020 (§ 107 ods. 1 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

25. Predmetom súdneho prieskumu je preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 162444/2017 zo dňa 21.02.2017, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie mesta Senec č. 2014/24791/02/7 zo dňa 31.10.2016, ktorým bola žalobcovi podľa ustanovenia § 99e ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o Daňového poriadku vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2015 vo výške XX XXX,XX eura, ako aj postupu, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí.

26. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či orgán verejnej správy vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi ako aj s procesnými predpismi.

27. V intenciách ustanovenia § 6 ods. 1 SSP súd preskúmava aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 119 veta prvá SSP).

28. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

29. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

30. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy, sa postupuje podľa ustanovení tretej časti zákona SSP o správnych žalobách.

31. V intenciách ustanovenia § 6 ods. 1 SSP súd preskúmava aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je orgán verejnej správy oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

32. Zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd teda skúma aj procesné pochybenia orgánu verejnej správy namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred orgánom verejnej správy, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

33. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

36. Podľa § 190 ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

37. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

38. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z., predmetom dane zo stavieb sú stavby na území Slovenskej republiky v tomto členení:

- a) stavby na bývanie a drobné stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu,
- b) stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu,
- c) stavby rekreačných a záhradkárskych chát a domčekov na individuálnu rekreáciu,
- d) samostatne stojace garáže a samostatné stavby hromadných garáží a stavby určené alebo používané na tieto účely, postavené mimo bytových domov,
- g) priemyselné stavby, stavby slúžiace energetike, stavby slúžiace stavebníctvu, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu,
- h) stavby na ostatné podnikanie a na zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu súvisiacu s ostatným podnikaním a so zárobkovou činnosťou,
- i) ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až f).

39. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z., predmetom dane zo stavieb sú stavby, ktoré majú jedno alebo viac nadzemných podlaží alebo podzemných podlaží, spojené so zemou pevným základom. Na daňovú povinnosť nemá vplyv skutočnosť, že stavba sa prestala užívať.

40. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z., daňová povinnosť vzniká 1. januára zdaňovacieho obdobia nasledujúceho po zdaňovacom období, v ktorom sa daňovník stal vlastníkom, správcom, nájomcom alebo užívateľom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dane, a zaniká 31. decembra zdaňovacieho obdobia, v ktorom daňovníkovi zanikne vlastníctvo, správa, nájom alebo užívanie nehnuteľnosti. Ak sa daňovník stane vlastníkom, správcom, nájomcom alebo užívateľom nehnuteľnosti 1. januára bežného zdaňovacieho obdobia, vzniká daňová povinnosť týmto dňom.

41. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

42. Podľa § 24 ods. 2, ods. 3 Daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (ods. 2). Správca dane preukazuje skutočnosť o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti (ods. 3).

43. Z administratívneho spisu správny súd zistil, že žalobca podal daňové priznanie za rok 2014 zo dňa 29.01.2014, v ktorom uviedol: III. oddiel Priznanie k dani zo stavieb, druh stavby na riadku 15 pod písm. b) „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané

na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu“, spolu vo výmere X XXX m². Ďalej v prílohe na riadku 15 pod písm. d) uviedol druh stavby: „samostatne stojace garáže a samostatné stavby hromadných garáží a stavby určené alebo používané na tieto účely, postavené mimo bytových domov“, spolu vo výmere X XXX m² a v ďalšej prílohe na riadku 15 pod písm. g) „ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až spolu vo výmere XXX m². Celková výmera nehnuteľností je zapísaná na LV č. XXXX aj podaného daňového priznania je vo výmere X XXX m². Ďalej mal súd z administratívneho spisu zistené, že správca dane - mesto Senec, z dôvodu potreby doplnenia dokazovania vykonal za účelom zistenia riadneho skutkového stavu dňa 29.02.2016 miestne zisťovanie a následne nariadil ústne pojednávanie dňa 27.09.2016 a že vykonanými úkonmi zistil, že stavby, ktoré vlastní žalobca a sú vedené na liste vlastníctva č. XXXX, žalobca k 01.01.2015 nevyužíval. Mesto Senec ako prvostupňový orgán rozhodnutím č. 2015/24791/02/5 zo dňa 31.10.2016 vyrubil žalobcovi daň z nehnuteľnosti vo výške XX XXX,XX eura a uviedol, že podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z. na vyrubenie dane z nehnuteľnosti je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Správca dane vyrubil daň pre všetky stavby vedené na LV č. XXXX podľa § 10 ods.1 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z. - ako ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h), nakoľko v konaní bolo preukázané, že v rozhodnom období sa nehnuteľnosti nevyužívali a za stavbu na p. č. XXXX je vyrubená daň s počtom 2 nadzemných a podzemných podlaží okrem prvého nadzemného podlažia. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky na základe odvolania žalobcu, rozhodnutím č.: 162444/2017 zo dňa 21.02.2017, prvostupňové rozhodnutie mesta Senec č. 2015/24791/02/5 zo dňa 31.10.2016, ktorým bola podľa § 99e ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v žnem neskorších predpisov a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2015 vo výške XX XXX,XX eura, žalobcovi ako daňovníkovi, potvrdil.

44. Úlohou súdu bolo primárne posúdiť, či žalovaný v súlade so zákonom zaradil stavby vo vlastníctve žalobcu pod právny režim ustanovenia § 10 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z. t. j. ako ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h) citovaného zákona.

45. V konaní bolo nesporné, že žalobca v podanom daňovom priznaní uviedol a deklaroval druh stavby podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z. ako „stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu“.

46. Ustanovenie § 1 zákona č. 582/2004 stanovuje, že obec môže ustanoviť miestne dane, ktoré sú fakultatívneho charakteru, ktoré obec a vyšší územný celok môže podľa vlastných miestnych podmienok a potrieb zaviesť, ale aj nemusí a výnos z týchto miestnych daní je príjmom rozpočtov príslušných miest. Účelom daňového konania pri miestnych daniach je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči mestám a obciam. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy samosprávy Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

47. Podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z., na vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia. Na zmeny skutočností rozhodujúcich pre daňovú povinnosť, ktoré nastanú v priebehu zdaňovacieho obdobia sa neprihliada, ak tento zákon neustanovuje inak.

48. Daňový poriadok v ustanovení § 3 zakotvuje základné zásady daňového konania a jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa tohto ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

49. Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcom dane môže odvolať, končí

až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov.

50. Správny súd mal na základe miestneho zisťovania dňa 29.02.2016 za prítomnosti účastníkov konania preukázané, že žalobca predmetné nehnuteľnosti reálne neužíva a že tieto sú schátralé. Túto skutočnosť potvrdil žalobca v zápisnici na pojednávaní kde jednoznačne uviedol, že v zdaňovacom období roku 2014 nevykonával vlastnú poľnohospodársku činnosť, nevykonával ani inú činnosť a nezamestnával ani zamestnancov a nehnuteľnosti v tomto období nevyužíval.

51. S poukazom aj na uskutočnené miestne zisťovanie zo dňa 29.02.2016 sa nebolo možné stotožniť s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie nevychádzalo zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, a je preto nezrozumiteľné. Súd dospel k záveru, že keďže účel využitia stavby je rozhodujúcim údajom pre správne vyrubenie dane z nehnuteľností a žalobca v zápisnici z ústneho pojednávania sa vyjadril, že v zdaňovacom období roka 2014 nevyužíval stavby na účel deklarovaný v podanom priznaní, opravil tým účel využitia stavby, a potvrdil tak zmenu účelu využitia stavby, ktorá mala pôvodne slúžiť k pôdohospodárskej produkcii a na skladovanie vlastnej poľnohospodárskej produkcie v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z., tak ako to pôvodne uviedol v daňovom priznaní. Žalobca teda deklarované zaradenie stavieb do predmetu dane podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z., t.j. stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu, nepreukázal.

52. Vo vzťahu k vyššie uvedenému správny súd konštatuje, že pre určenie základu dane z nehnuteľností za rok 2014, 2015 a 2016 bola v danom prípade preukázaná skutočnosť, že žalobca nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX k. ú. K. nevyužíva na deklarovaný účel a nevyužíva ich ani tretia osoba.

53. Správny súd k námietke žalobcu, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti uvádza, že v daňovom konaní bolo preukázané, že označené nehnuteľnosti daňovník v zdaňovacom období rok 2014 nevyužíval a ani nemohol využívať tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní, kedy ich zaradenie pod ustanovenie § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 582/2004 Z. z. bolo v rozpore so skutočným stavom, a preto správca dane postupoval zákonným spôsobom, keď vychádzal z výsledku dokazovania a tieto zaradil podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. i) zákona č. 582/2004 Z. z. ako ostatné stavby neuvedené v písmenách a) až h) a v zmysle uvedeného vyrubil daň z nehnuteľností. Preto správny súd túto námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

54. Súd poukazuje na ustálenú judikatúru v zmysle ktorej pod nesprávnym právnym posúdením veci možno rozumieť činnosť, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených účastníkom konania) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je vtedy nesprávne, ak sa orgán verejnej správy pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

55. Ďalej správny súd poukazuje na to, že aplikácia práva ako jedna z foriem realizácie práva je procesným právom upravený postup a činnosť orgánov verejnej správy s príslušnou právomocou, ktorá vyúsťuje vydávaním aktov aplikácie práva - individuálnych právnych aktov, ktoré sa vzťahujú na konkrétne prípady a zavazujú určité (individuálne) právne subjekty.

56. Článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky určuje miesto a postavenie štátnej moci predstavovanej štátnymi orgánmi vo vzťahu k právu tak, že stanovuje ich podriadenosť ústave a zákonom a v uvedenom smere upravuje princíp právneho štátu, t.j. vládu práva. V dôsledku toho možno štátnu moc uplatňovať len pri splnení viacerých podmienok. Prvou z nich je tá, že k uplatneniu štátnej moci dochádza (môže dôjsť) len vtedy, ak to ustanovuje zákon. Každý orgán štátu má buď ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje. Ústava ustanovuje, že zákon ustanoví aj spôsob, akým štátne orgány smú štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ktoré možno použiť v prípade neplnenia rozhodnutí orgánov štátu. V

dôsledku „uvedeného preto štátnym orgánom Slovenskej republiky zákony upravujúce ich postavenie a právomoci neumožňujú, aby samostatne rozhodovali o konaní nad rámec zákona, t. j. mimo rozsah zákonom ustanovených právomocí. Zákomom ustanovený rozsah právomoci jednotlivých orgánov štátu je stabilný a k jeho zmene môže dôjsť len v dôsledku neskoršej a obsahovo odlišnej zákonnej úpravy. Ten orgán štátu, ktorého postavenie a právomoci zákon upravuje, nie je preto oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, keďže takéto konanie príslušný právny predpis neupravuje“ (z uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. I ÚS/98).

57. Vyššie citované ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vytvára právnu istotu tiež v tom, že žiaden orgán štátu (odlišný od zákonodarcu) nie je oprávnený samostatne a podľa vlastnej úvahy rozhodnúť, kedy a za akých podmienok nebude konať v rozsahu zákona a zákonom ustanoveným spôsobom. Právnej istote ako nedielnej súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ústavy preto nezodpovedá taký stav (situácia), ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom.

58. Správny súd k námietke žalobcu, že odôvodnenie napadnutého ako aj prvostupňového rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené požiadavky, najmä neobsahuje vyporiadanie sa s námietkami a vyjadreniami žalobcu, a nezodpovedajú riadnemu odôvodneniu (§ 63 ods. 5 Daňového poriadku), čo ich robí nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, uvádza, že na základe uvedených skutočností a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom, dospel k záveru, že postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom a že sa s posudzovanou vecou dôsledne zaoberali a vyvodili správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnili, a s ktorými sa správny súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje, že v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Daňového poriadku ani iného právneho predpisu a že správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle ustanovení Daňového poriadku a v ich odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutí, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami žalobcu a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Preto správny súd túto námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

59. Krajský súd poukazuje na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach už opakovane vyslovil názor, že každé odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu, a to v dostatočnom rozsahu, tzn. že priemerný adresát musí mať možnosť z predloženého odôvodnenia pochopiť správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k záveru obsiahnutom vo výrokovej časti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 10Sžo/3/2012).

60. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 9/2013).

61. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

62. Súd zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom vykonávacím prieskum súdnych rozhodnutí z hľadiska hmotného a procesného práva s tým, že úlohou súdov v správnom súdnictve je súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej moci podľa zákonom stanoveného postupu a nie vyhľadávanie dôkazov, ktoré mal účastník alebo orgán verejnej správy vykonať (uplatniť) v administratívnom konaní.

63. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, správny súd dospel k záveru, že v konaní boli vykonané potrebné dôkazy pre ustálenie skutkového stavu danej veci a jeho zistenie na posúdenie veci považuje za dostačujúce a za nesporné tak, ako ho v podrobnostiach opísali orgány verejnej správy v oboch inštanciách v ich rozhodnutiach.

64. Správny súd zastáva názor, že žalovaný sa s námietkami žalobcu v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na správnom súde a vyhodnotil ich ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a považoval ich vydané v súlade so zákonom a v celom rozsahu sa stotožnil s ich odôvodnením.

65. Na základe uvedeného, správny súd má za to, že orgány verejnej správy s náležitou zodpovednosťou interpretovali a aplikovali príslušné zákony za súčasného dodržiavania základných práv a slobôd a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bolo vydané na základe riadne zisteného skutočného stavu veci, pričom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, preto niet dôvodu na jeho zrušenie.

66. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane, je vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

67. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 168 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, žiadne si neuplatnil, a preto mu správny súd náhradu trov konania nepriznal.

68. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote do 30 dní od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 SSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.